

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce I. T., zastoupeného Mgr. ICLic. Štěpánem Šťastníkem, advokátem se sídlem Opava, Olomoucká 153/25, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 6. 2021, č. j. 22 Af 45/2019 - 99,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 21. 8. 2019, č. j. 34532/19/5300-22444-710968, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmé nesprávnosti ze dne 6. 9. 2019, č. j. 37076/19/5300-22444-710968 (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný změnil dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 21. 4. 2016, č. j. 1704557/16/3216-50523-805760, č. j. 1716812/16/3216-50523-805760, č. j. 1717915/16/3216-50523-805760 a č. j. 1718156/16/3216-50523-805760 (dále též „dodatečné platební výměry“), kterými byla žalobci doměřena podle pomůcek daň z přidané

hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období 1., 2., 3. a 4. čtvrtletí roku 2012; správce daně žalobci doměřil DPH v souhrnné výši 191 878 Kč, a uložil penále celkem 38 356 Kč. Žalovaný následně napadeným rozhodnutím změnil dodatečné platební výměry tak, že žalobci doměřil DPH v souhrnné výši 217 464 Kč a penále 43 493 Kč. Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě shora označeným rozsudkem zamítl.

[2] Krajský soud především konstatoval, že daň byla žalobci stanovena v zákonné lhůtě. Pokud jde o neprodloužení lhůty k vyjádření po seznámení se zjištěnými skutečnostmi, důvod, pro nějž žalovaný rozhodl o neprodloužení lhůty, byl nesprávný, nicméně toto pochybení nemělo vliv na práva žalobce, neboť zástupce žalobce stihl v neprodloužené lhůtě doručit vyjádření čítající více než 230 stran; v žalobě přitom žalobce nevedl nic konkrétního k tomu, proč by měla být neprodloužením lhůty jeho práva poškozena.

[3] Ve věci samé krajský soud přisvědčil žalovanému, že byly splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek. Žalobce (provozující maloobchod i velkoobchod především s dětskými kočárky a autosedačkami – pozn. NSS) nevedl průkazným způsobem daňovou evidenci, uváděl v „*inventurním seznamu*“ ceny prodeje, namísto nákupních, nepředložil evidenci ke komisnímu prodeji, vůbec nezahrnul do příjmů částky plynoucí ze zásilek doručovaných poštou (dobírky) a evidoval pouze část dokladů k hotovostnímu prodeji. To vše za situace, kdy prodával zboží ve dvou „*kamenných*“ prodejnách a přes e-shop. Dále krajský soud zdůraznil, že v případě stanovení daně podle pomůcek leží důkazní břemeno ohledně prokázání nedostatečné spolehlivosti výsledné daňové povinnosti na daňovém subjektu. Žalobce přitom ve vztahu k dobírkovým poukázkám nenamítal ničeho a k příjmu hotovosti pouze citoval výpovědi svědkyň, aniž by reagoval na závěry žalovaného. K absenci části hotovostních příjmů nereagoval relevantně na závěr daňových orgánů, podle něhož provedené dokazování neprokázalo, že by důvodem značného množství chybějících paragonů byly jen tvrzené chyby při jejich vystavování. Navrhovaný výsledek účetní označil krajský soud za nadbytečný s ohledem na zcela neprůkazně vedené účetnictví, které bylo důvodem přechodu na pomůcky. Ve vztahu k absenci části příjmů realizovaných na základě tzv. PPL zásilek (tj. dodávek odběratelům žalobce realizovaných prostřednictvím služby PPL) krajský soud uvedl, že svědecké výpovědi odběratelů sloužily správci daně toliko jako vodítko k tomu, aby z pomůcek vyňal ty zásilky, u kterých bylo prokázáno, že šlo o reklamace (a nikoli dodávku zboží). Postup správce daně však nespočíval v „*rekonstrukci*“ povinných evidencí žalobce, ale v dosažení co nejpřesnějšího vzorku ukazatelů pro použití daňových pomůcek. Krajský soud ani neshledal vadným, že daňové orgány nevyslechly všechny navrhované svědky. Stanovení daně podle pomůcek totiž může být (a zpravidla bývá) založeno právě na reprezentativním vzorku ukazatelů, přičemž daňové orgány neprovedení veškerých navržených výsledků řádně zdůvodnily. Provedené svědecké výpovědi bylo podle krajského soudu možné rozdělit do několika skupin; některé byly v rozporu s dalšími zjištěnými doklady, jiné byly vyhodnoceny jako nevěrohodné (včetně výpovědi odběratelky žalobce, R. K.). Poslední skupinu tvořili svědci, kteří si nic konkrétního nepamatovali. Soud se žalobcem souhlasil, že plynutím času obecně dochází k zapomínání podrobností, nicméně problémy s pamětí měla jen část svědků. Navíc to byl žalobce, kdo pochybil ve svých povinnostech, a musí tedy nést následky v podobě stanovení daně kvalifikovaným odhadem. Nedůvodnou shledal krajský soud také námitku týkající

pokračování

se nezohlednění reklamací u jiných způsobů prodeje; sám žalobce totiž tvrdil, že reklamace probíhaly pouze prostřednictvím zásilek PPL. Taktéž nepřisvědčil námitce týkající se hmotnosti kočárků (údaje zjišťované správcem daně pro rozlišování obsahu PPL zásilek, pozn. NSS), neboť žalobce své tvrzení nedoložil, zatímco správce daně svůj postup opíral o informace zjištěné z internetových stránek dalších prodejců. Nadto jediný údaj doložený žalobcem koresponduje právě zvolené pomůcce. Pokud jde o „doměření 8 kočárků a 3 autosedaček za období 5/2012“ (původně byl počet zásilek zboží za měsíc květen vypočten z měsíčního průměru přepravovaných zásilek, v odvolacím řízení se podařilo dohledat doklady o přepravě, a došlo proto k přepočtu pomůcek – viz odst. [240] odůvodnění rozhodnutí žalovaného – pozn. NSS), z obsahu správního spisu vyplývají jiné počty zboží za dané období, takže tato námitka je zmatečná. Co se týče „doměření dalších zásilek“ za téže období, žalovaný doměření zdůvodnil a krajský soud se s jeho hodnocením ztotožnil. Zopakoval přitom, že správné stanovení daně podle pomůcek může být založeno i na reprezentativním vzorku ukazatelů. V rámci odvolacího řízení přitom byla provedena řada svědeckých výpovědí, nicméně ani ty neprokázaly tvrzení žalobce ani nevyvrátily názor daňových orgánů. Provádění dalších důkazů navržených žalobcem by tak za dané procesní situace bylo excesivní.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel namítl, že ačkoliv akceptoval dílčí závěr správce daně o nesprávném vedení evidence o obchodních případech, neznamená to, že všechny jeho obchodní případy byly zasaženy neplněním daňových povinností. Navíc v odvolacím řízení doložil vše, co správce daně požadoval. Nadále považuje za problematické, že žalovaný akceptoval neprovedení dodatečných výslechů navrhovaných svědků, ačkoli stěžovatel uváděl, o čem by tito svědci měli konkrétně vypovídat. Odmítnutí jejich provedení bez relevantního odůvodnění pokládá za procesní vadu, „*kteřá není zhojitelná tím, že krajský soud sám následně dovodí důvod postupu žalovaného, aniž by pro to měl základ v odůvodnění napadeného rozhodnutí.*“ Podobně problematickým shledává i označení některých svědeckých výpovědí za nevěrohodné. Toto hodnocení bylo ze strany žalovaného účelové. Výpověď svědkyně K. byla hodnocena jako nevěrohodná pouze na základě toho, že jí měl stěžovatel kontaktovat s výzvou, aby se dostavila k výpovědi ke správci daně; takto ji ovšem vyzval i správce daně. Je rovněž podstatné, že to byly daňové orgány, které v rámci daňové kontroly vyvolaly nutnost rozsáhlého dokazování. Nadto nebylo přihlédnuto k tomu, že svědecké výpovědi byly provedeny s odstupem dvou až tří let od návrhu stěžovatele.

[6] Podle stěžovatele daňové orgány ignorovaly zjištěný skutkový stav a použití pomůcek bylo protiprávní. Vytkl jim nesprávné hodnocení svědeckých výpovědí ve světle zjištění učiněných při místních šetřeních a sdělení třetích stran v rámci řízení před správcem daně. Tyto výpovědi podle něj potvrdily deklarovaný obsah zásilek i jejich účel. Stěžovatel zdůraznil výpověď R. K. (odběratelky stěžovatele, pozn. NSS), která byla nedůvodně označena za nevěrohodnou, ačkoliv se v jejím případě nemohlo (u prověřovaných dodávek zboží od stěžovatele, pozn. NSS) jednat o zdanitelnou obchodní činnost (muselo se tedy jednat o reklamaci zboží). Podle stěžovatele byla také ignorována námitka týkající se nereálnosti váhy kočárků, s níž správce daně kalkuloval. Daňové orgány vzaly namísto

reálné váhy za pomůcku kočárky, které stěžovatel ani neprodával. Správce daně nezohledňoval, že se u váhy 12 kg nemůže jednat o kočárek, ale toliko o kostru nebo podvozek; ani při používání pomůcek nemůže být ignorována prokázaná realita. Stěžovateli není jasné, jak se žalovaný vypořádal s doměřením 8 ks kočárků a 3 ks autosedaček *za období 5/2012*; nejasnosti má i u jiných dodaných zásilek přepravovaných společností PPL. Daňovými orgány ve skutečnosti bylo (podruhé) zdaněno i to, co již jednou zdaněno bylo. Stěžovatel uzavřel, že je zjevné, že svými námitkami brojil proti výslednému stanovení jeho daňových povinností, které považuje za nepřiměřené. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, případně aby zrušil rovněž rozhodnutí žalovaného.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a setrval na svých dosavadních závěrech. Zdůraznil, že daňový subjekt má omezenou možnost zpochybňovat adekvátnost použitých pomůcek. V rámci přezkumu daně stanovené pomocí pomůcek je nutno vycházet z předpokladu, že daňový subjekt pochybil ve svých povinnostech, což samotný stěžovatel v kasační stížnosti připouští, a musí tedy nést následky v podobě stanovení daně kvalifikovaným odhadem. Stěžovatel ani nedoložil, z jakých důvodů považuje stanovený základ daně a její výši za zcela nepřiměřené. Opakovaně, bez relevantních důkazů označil použitou váhu kočárků za nesmyslnou, ačkoliv ta odpovídá jedinému údaji, který stěžovatel sdělil, i podkladům ve spise. Námitkou týkající se doměření 8 ks kočárků a 3 ks autosedaček se již dostatečně zabýval krajský soud. Žalovaný odmítl i výtky vůči hodnocení svědeckých výpovědí. Svědci nebyli schopni identifikovat obsah zásilek a nepředložili k nim buďto žádné doklady, nebo se jednalo o doklady vykazující nesrovnalosti. Na základě těchto zjištění tedy nebyla tvrzení stěžovatele prokázána a nemohlo být stanoveno DPH dokazováním. Co se týče skutečnosti, že svědecké výpovědi byly provedeny s odstupem dvou až tří let, je věcí a rizikem stěžovatele, jaké důkazní prostředky navrhne pro prokázání svých tvrzení. Daňové orgány po svědčích detailní informace nepožadovaly, svědci si přesto nepamatovali fakticky nic. Pokud jde o nevyslechnuté svědky, daňové orgány nejsou povinny provést veškeré navržené důkazní prostředky, přičemž žalovaný se k neprovedeným důkazům v napadeném rozhodnutí zevrubně vyjádřil. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud předesílá, že skutkově i právně obdobným případem stěžovatele se zabýval již v rozsudcích ze dne 25. 5. 2023, č. j. 7 Afs 223/2021 - 22, a ze dne 31. 5. 2023, č. j. 7 Afs 257/2021-20 (rozsudky tohoto soudu jsou dostupné z: www.nssoud.cz), kde se jednalo o doměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 a 2012. S ohledem na faktickou totožnost kasačních námitek vycházel

pokračování

Nejvyšší správní soud ze skutkových závěrů v uvedených rozsudcích, se kterými se ztotožňuje a na které v podrobnostech odkazuje.

[11] Rovněž je třeba připomenout, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě, a důvody kasační stížnosti by se tak měly upínat právě k tomuto rozhodnutí. Kvalita uplatněné argumentace pak předznamenává i rozsah a hloubku posouzení věci ze strany Nejvyššího správního soudu. Pokud jsou námitky formulovány pouze obecně a bez příslušné polemické argumentace s názory krajského soudu, může se stěžovateli dostat nanejvýš podobně obecné odpovědi. Tato premisa se týká i nyní projednávané věci. Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil v podstatě stejné námitky jako v žalobě, a pouze v obecné rovině uvedl, že se závěry krajského soudu při vypořádání těchto námitek nesouhlasí. Krajský soud přitom své závěry podrobně odůvodnil, polemika s jeho argumentací však v kasační stížnosti v podstatě chybí. Kasační stížnost je tak na samé hranici projednatelnosti.

[12] Stěžovatel nejprve zcela obecně namítal, že považuje za problematické, že žalovaný neprovedl některé navržené výslechy, aniž by takový postup jasně vysvětlil, přičemž krajský soud si měl důvody jejich neprovedení sám nepřipustně domyslet. S tímto názorem se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Žalovaný podrobně vyjádřil důvody, které ho vedly k neprovedení některých stěžovatelem navrhovaných výslechů, a to zejména v odst. [50] až [52], [128] až [135], či [228] svého rozhodnutí. Vysvětlil, že daňové orgány nejsou povinny provádět svědecké výpovědi každého daňovým subjektem navrženého svědka; současně není možné, aby daňový subjekt přesunul důkazní aktivitu nepřiměřeného rozsahu zcela na správce daně, a to obzvláště pokud je daň stanovována postupem podle § 98 daňového řádu (tj. pomocí pomůcek). Ani provedený vzorek svědeckých výpovědí přitom neprokázal příslušná tvrzení daňového subjektu a nevyvrátil příslušné závěry daňových orgánů. Krajský soud se s těmito důvody ztotožnil a pouze zdůraznil, že v rámci stanovení daně pomocí pomůcek musí daňový subjekt nést následky toho, že pochybil ve svých povinnostech, v podobě stanovení daně kvalifikovaným odhadem, přičemž takový kvalifikovaný odhad může být založen i toliko na reprezentativním vzorku ukazatelů (viz odst. 10 a 13 odůvodnění napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud se s názorem krajského soudu ztotožňuje. Není tedy pravdou, že by se žalovaný k neprovedení výslechů nevyjádřil, ani že by krajský soud v tomto ohledu jakkoli dodatečně dotvářel důvody rozhodnutí žalovaného. Tato námitka proto není důvodná.

[13] Dále stěžovatel zcela obecně namítl, že vyhodnocení některých svědeckých výpovědí jako nevěrohodných považuje za účelové. Nejvyšší správní soud i zde konstatuje, že se žalovaný hodnocením výslechu svědků zevrubně zabýval zejména v odst. [50] až [127] a [139] až [141] svého rozhodnutí, vyslovené závěry řádně odůvodnil a krajský soud hodnocení svědeckých výpovědí aproboval a vysvětlil, proč (viz odst. 14 odůvodnění napadeného rozsudku). Stěžovatel se v této části kasační stížnosti omezil na prostý nesouhlas se závěry žalovaného a krajského soudu, aniž by s nimi jakkoli věcně polemizoval. S ohledem na zásadu dispoziční, kterou je řízení o kasační stížnosti ovládáno, bylo ovšem jeho povinností v kasační stížnosti vylíčit, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení či závěrů se měl krajský soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem je tato nesprávnost spatřována (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016 - 40, či přiměřeně též rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS). Kasační stížnost tak v této části nespĺňuje pro svoji nekonkrétnost výše uvedené požadavky, a nejedná se proto o kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud jen pro úplnost dodává, že není pravdou, že by žalovaný dospěl k závěru o nevěrohodnosti výpovědi svědkyně K. pouze na základě zjištění, že stěžovatel tuto svědkyni kontaktoval před termínem její výpovědi, jak tvrdil stěžovatel v kasační stížnosti. Žalovaný totiž při hodnocení její výpovědi přihlédl rovněž k rozporům v její výpovědi (viz odst. [116] až [118] jeho rozhodnutí), což však stěžovatel zcela pominul. Rovněž krajský soud při přezkumu hodnocení této výpovědi přihlédl jak k rozporům ve výpovědi, tak ke kontaktování svědkyně stěžovatelem (viz odst. 14 odůvodnění napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud se přitom se závěry krajského soudu, co se týče hodnocení této výpovědi, zcela ztotožňuje.

[14] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku, dle které nebylo přihlédnuto k tomu, že svědecké výpovědi byly provedeny s odstupem dvou až tří let od návrhu stěžovatele. Krajský soud se totiž tímto aspektem věci srozumitelně vypořádal v odst. 14 odůvodnění napadeného rozsudku, přičemž stěžovatel s jeho argumentací nijak nepolemizuje. Nejvyšší správní soud tudíž nemá prostor, aby příslušné závěry krajského soudu jakkoliv přezkoumával.

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti dále napadá vlastní stanovení daně podle pomůcek. Jeho argumentace je pro značnou obecnost poněkud těžko uchopitelná, nicméně je z ní seznatelné, že nesouhlasí jak s přechodem na pomůcky, tak i s tím, jak byly pomůcky použity.

[16] Dle § 98 odst. 1 daňového řádu platí, že pokud daňový subjekt nesplní při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, a v důsledku toho nelze daň stanovit na základě dokazování, správce daně stanoví daň podle pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem.

[17] Dle § 100 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, jsou plátce nebo identifikovaná osoba povinni vést v evidenci pro účely daně z přidané hodnoty veškeré údaje vztahující se k jejich daňovým povinnostem, a to v členění potřebném pro sestavení daňového přiznání, souhrnného hlášení nebo kontrolního hlášení. Dle odst. 3 písm. a) téhož ustanovení je plátce povinen vést v evidenci pro účely DPH mj. přehled uskutečněných plnění, která jsou osvobozena od daně nebo jsou předmětem daně.

[18] Lze jistě souhlasit se stěžovatelem, že jakékoliv dílčí pochybení či opomenutí v daňových evidencích automaticky nečiní tyto evidence *per se* nevěrohodné, neprůkazné nebo nesprávné (a tudíž nepoužitelné pro stanovení daně cestou dokazování). Stěžovatel však opomíjí jakékoliv propojení tohoto obecného východiska s nějakým konkrétním pochybením daňových orgánů při hodnocení průkaznosti jeho daňových evidencí. Prostý poukaz na to, že doložil evidenci zboží, sám o sobě nijak nevyvrací závěr daňových orgánů, že předložené dokumenty trpěly natolik vážnými nedostatky, pro které nebylo možno

pokračování

daňové evidence stěžovatele považovat za průkazné, věrohodné a úplné. K tomu podrobně viz odst. [33] až [48] rozhodnutí žalovaného, či odst. 8 a 9 odůvodnění rozsudku krajského soudu. Toto hodnocení přitom stěžovatel žádnou konkrétní argumentací nenapadl. Nejvyšší správní soud tudíž ani zde nemá prostor, aby příslušné závěry daňových orgánů, které převzal i krajský soud, jakkoliv přezkoumával.

[19] Kasační soud dále připomíná, že právo brojit proti správcem daně zvoleným pomůckám má daňový subjekt pouze v případě, že tímto způsobem nebyla daňová povinnost stanovena „dostatečně spolehlivě“, neboť správce daně použil zcela nepřiměřené pomůcky, čímž překročil meze, které mu zákon stanoví, případně hrubě pochybil při jejich vyhodnocení (§ 98 a § 114 odst. 4 daňového řádu). Namítaná „nedostatečná spolehlivost“ se týká pouze celkového výsledku stanovení daňové povinnosti za použití pomůcek. Právě vzhledem k tomu, že konečné rozhodnutí o základu a výši daně za použití pomůcek je vždy výsledkem odhadu (přestože maximálně kvalifikovaného), může daňový subjekt polemizovat pouze s tímto výsledným určením daňové povinnosti. Nápravy může dosáhnout pouze u jednoznačných excesů správce daně, neboť „nedostatečně spolehlivě stanovená daň“ není synonymem pro stanovení daně způsobem, který daňovému subjektu nejvíce vyhovuje. Daňový subjekt nemůže soustředit svá tvrzení k prokázání špatného výběru pomůcek, nýbrž ke skutečnosti, že výsledná daňová povinnost, která mu byla stanovena, je v hrubém nepoměru s tou, která mu měla být, byť odhadem, stanovena. Oprávnění zpochybňovat adekvátnost použitých pomůcek je přitom nutné posuzovat velmi restriktivně (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2007, č. j. 9 Afs 28/2007-156, ze dne 30. 5. 2011, č. j. 8 Afs 69/2010-103, ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 Afs 21/2013-66, či ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Afs 20/2015-49).

[20] Po posouzení věci uvedenou optikou Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem neshledal, že by závěry správce daně ve vztahu k obsahu PPL zásilek byly jakkoliv excesivní. Správce daně při konstrukci daňových pomůcek stanovil dostatečně reprezentativní vzorek pro stanovení daňové povinnosti připadající na tuto část příjmů stěžovatele, přičemž do něj zahrnul pouze ty zásilky, k nimž buďto nebyly předloženy žádné doklady, nebo u nichž předložené doklady obsahovaly rozporné údaje, které nesouhlasily s dalšími zjištěními. Při zahrnutí zásilek správce daně zohlednil rovněž obsah svědeckých výpovědí odběratelů a jejich přesvědčivost. Podstatné přitom je, že sám stěžovatel k zásilkám nepředložil žádné reklamační doklady a svědci připouštěli, že se zásilky netýkaly pouze reklamací (které jsou ze své podstaty bezplatné), ale také nákupu zboží. Ve prospěch stěžovatele pak správce daně zohlednil průměrný počet reklamací. Nelze proto přistoupit na obecnou námitku stěžovatele, že správce daně ignoroval zjištěný skutkový stav. V podrobnostech lze stěžovatele odkázat na odst. 12 odůvodnění napadeného rozsudku, kde je tato otázka krajským soudem zcela přílehavě vypořádána.

[21] Na námitku, v níž stěžovatel dovozuje pomínutí otázky váhy jednotlivých zásilek, kterou použil pro své výpočty správce daně, a rovněž na námitku, ve které stěžovatel zcela obecně uvádí, že mu není jasné, jak se žalovaný vypořádal „s doměřením 8 kočárků a 3 autosedaček“ za období května 2012, dostatečně odpověděl krajský soud v odst. 16 a 17 odůvodnění svého rozsudku. Stěžovatel přitom na argumentaci krajského soudu nijak

nereaguje a pouze znovu reprodukuje své žalobní námitky. Jak již bylo zmíněno výše, úkolem Nejvyššího správního soudu není za stěžovatele domýšlet, proč má za to, že jsou závěry krajského soudu chybné, jestliže krajský soud přezkoumatelným způsobem vysvětlil, jak byla stanovena váha zásilek (a že tato paradoxně odpovídá i jedinému údaji, který stěžovatel správci daně v této otázce poskytl), a rovněž rozvedl důvody, pro které považoval námitku týkající se „doměření 8 kočárků a 3 autosedaček“ za zmatečnou. Tyto námitky proto nelze projednat, neboť nesměřují proti rozhodovacím důvodům krajského soudu. Jsou tak nepřijatelné podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírají o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

[22] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není (v rozsahu, ve kterém mohla být věcně projednána) důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení : Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. listopadu 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu